

KAN een voetbalploeg zich een betere pr-verantwoordelijke wensen dan een senator in de dop? Net vóór Kerstmis kwam oud-journalist Pol Van Den Driessche in de Hoge Vergadering als opvolger van Yves Leterme. Maar daarvoor – zolang er geen regering was – had hij maanden de tijd om zich voltijds op andere *folietjes* te storten: schrijven, lesgeven, adviseren achter de schermen én 'zijn' ploeg meebesturen.

„Al mijn hele leven ben ik supporter van Cercle, maar anderhalf jaar geleden werd ik inderdaad bestuurder”, zegt Van Den Driessche. „Dat ik mijn moment wel gekozen heb? Ja, we doen het onverhoopt goed in de competitie. En dat straalt af op ons imago. Je merkt dat de ploeg weer leeft in de stad. We zijn niet meer dat ocmw-ploegje van vroeger, die David die altijd moest onderdoen voor Goliath Club Brugge. Droeg je vroeger een sjaal van ons, dan bestond de kans dat je scheef werd bekeken. Nu zijn onze groen-zwarte kleuren een soort erecode. Mensen zeggen niet enkel meer dat ze ons een toffe ploeg vinden, ze komen ook kijken.”

Nu de wind gunstig waait, kan er nog wel een kunstje bij, moeten ze in Brugge gedacht hebben. Goede werken doen, daar scoor je mee bij het publiek. „Het is echt wel meer dan dat”, countert Van Den Driessche. „Dit is niet zomaar een makkelijke mediastunt. In het contract van iedere speler staat dat hij ertoe bereid moet zijn minstens twee uur wekelijks deel te nemen aan een sociale activiteit. En een contract, dat is een engagement. Zo zijn we tot de samenwerking gekomen met De Sleutel, dagcentrum voor de begeleiding van drugsverslaafden. Elke week komen spelers en cliënten samen op woensdagmiddag. De ene keer trainen ze samen, de andere keer zwemmen of fitnessen ze.”

Op de vesten

Die aanpak blijkt heilzaam voor cliënt én speler. Pol Van Den Driessche: „De cliënten kijken op naar de voetballers. Die jongens die week na week met grote foto's in de krant staan, daar kunnen zij gewoon mee omgaan!” Maar ook voor de spelers is het project een eyeopener. „Je moet weten dat die mannen overal bejubeld worden. Waar ze ook komen in Brugge, ze zijn helden. Dan is het goed dat er toch een manier is om ze met de beide benen op de grond te houden. En reken maar dat hun ervaringen met de cliënten van De Sleutel effect hebben. Het is erg confronterend: je hoort de verhalen van gasten die hebben gestolen of hun ouders hebben afgedreigd voor wat geld, terwijl je zelf zeer aardig verdient.”

Toch zagen niet alle spelers meteen de meerwaarde van het project. „Je las het zo in hun ogen: 'Waar komt Van Den Driessche nu weer mee aandragen? Met junkies werken? Wij?' Maar die drempelvrees verdween toen ze de cliënten van De Sleutel ontmoetten. Op een spaghettinmiddag vertelden die over hun leven: hoe diep ze wel hadden gezeten.

Cercle Brugge wil sociaal bewogen ploeg zijn

Michel Vermeersch

Dat een voetbalvereniging een missie toevertrouwt aan het papier, mag op zich al opmerkelijk heten. Dat ze haar spelers laat samenwerken met drugsverslaafden, is helemaal ongezien. Met gouden benen alleen komen coach Glen De Boeck en zijn ploeg er niet, want sociaal engagement is een arbeidsvoorwaarde bij Cercle Brugge. Waar moet dat eindigen?

Meer dan gouden benen

Ik verzeker je, de spelers werden héél stil. Na die kennismaking waren ze overtuigd.”

„We hebben deze samenwerking maandenlang voorbereid en laten groeien. Het bestuur van Cercle staat er echt achter. Binnenkort evalueren we één en ander, maar ik hoop dat we kunnen voortgaan op de ingeslagen weg. Er staan trouwens nog andere projecten op stapel. Waarom organiseren we geen straatvoetbal op de vesten in de Verloren Hoek? Twee of drie spelers trappen een balletje met de jongens uit de buurt. Jongens die anders in het schemerdonker op straat zouden blijven rondhangen. Mogelijkheden zat.”

„Al moeten we ook niet gaan overdrijven. Onze spelers hebben best wel wat vrije tijd, want je kunt je lichaam nu eenmaal niet van 's

ochtends tot 's avonds trainen. Tegelijk zijn ze erg geconcentreerd met hun vak bezig. Cercle is en blijft allereerst een voetbalvereniging. Doe je daar nog zeven halve dingen bij, dan verwatert alles op den duur.”

Samenwerken met verslaafden, straatvoetbal... Je zou haast gaan denken dat Cercle een veredeld missionarissenkorps is. „We worden vaak de *kalotenploeg* genoemd”, lacht Van Den Driessche. „*Fier de l'être*, trouwens. Als *kaloot* betekent dat je je inzet voor de sociaal zwakkere, dan beschouw ik het als een geuzennaam. Ach, weet je, ik gebruik de term ook zelf. Het is een manier om jezelf te relativieren.”

„Cercle ontstond in 1899 onder impuls van de broeders xaverianen. Die hadden een school opgericht omdat ze kinderen uit de la-

gere klasse onderwijs wilden laten genieten. De school bestaat trouwens nog steeds: het Sint-Franciscus-Xaveriusinstituut. De broeders hechtten veel belang aan sport en richtten onder meer de Cercle Sportif Brugeois op, het latere Cercle.”

Goede manieren

„De *frères* hadden goed begrepen dat voetbal ook een opvoedingsproject is, en die lijn zetten we eigenlijk nog altijd voort. Bij Cercle hebben we 280 jeugdspelertjes. De trainer beoordeelt hun speltechniek, maar ook hun gedrag. Een goed lichaam en goede manieren, daar draait het om.”

Dat een gedegen jeugdwerking erg belangrijk is voor Cercle, is overigens niet louter een kwestie

van menslievendheid. „Onze vereniging is nog steeds de armste van alle eersteklassers”, beaamt Pol Van Den Driessche. „Wij hebben geen drie miljoen om een Sterchele te kopen. Een derde van onze basisploeg komt liefst uit onze jeugdwerking. Dat biedt die jeugd trouwens een perspectief. Wie uitblinkt, krijgt ongelooflijke kansen.”

En Van Den Driessche besluit: „De jeugd is dus onontbeerlijk in de familie die Cercle wil zijn. Maar wat familie waard is, ontdek je misschien nog het meest als het niet goed gaat. Enkele weken geleden is een van onze jeugdspelers in dramatische omstandigheden om het leven gekomen. Op dat moment is heel Cercle schouder aan schouder gaan staan. Nee, ik gebruik het woord 'familie' echt niet ijdel.”

Cercle Brugge, een aandachtige en enthousiaste ploeg in zowel als buiten het stadion. © Belga